

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519412784/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

skjøndt alle disse Ejendomme have tilbørt mine Forfædre igjennem flere Aarhundreder."

"Jeg var eneste Barn, tilkommende Herre af Rougemont, hvortil dengang hørte trende folkerige Landsbyer. Min Moder var død, før jeg kjendte hende, og min Fader forblevet Enkemand; han kunde ikke aisee mig, og derfor blev jeg hjenne til mit sextende Aar underviist i Sprog, Mathematik, Tegning og alle legemlige Færdigheder. Haugen var min Legeplads, og Skovriderens Datter *Annette* min eneste Legecammerat. Hendes Fæder boede i hiint lille Huus udenfor Haugen. Dengang laa det ved Indgangen til en Dyrehauge, som strakte sig lige til Skoven; men Dyrehaugen er forlængst tilintetgjort: Indhægningen er nedrevet, Træerne fældede, og nu seer De kun Enge og Kornagre, hvor det fordmum vrimelede af store Dyr."

"Haugens Grændser – om hvilke det heed: hertil skal Du komme og ikke videre! – vare betegnede med en tæt Hække, og udenfor en temmelig dyb og bred Vandgrøvt. Engang stod jeg her, som halvvox-en Dreng, og adskilte de tætbøvede Grene med mine Hænder, for dog i det mindste at se mig om i Verden. Paa den anden Side sad *Annette* – fire Aar yngre end jeg – og flettede en Blomsterkrands. Jeg raabte til hende – hun svarte – og snart var en Samtale i Gang. Den endtes med, at jeg bad om Krandsen: hun kastede den til mig over Hækken. Jeg satte den paa mit Hoved, og gik ind med Hatten i Haanden. Næste Dag paa samme Tid var jeg atter ved Hækken – *Annette* paa Engen ligeoverfor. Vi snakkede endnu længere sammen, og gjorde ved Adskillelsen den Aftale, saaledes hver Dag at mødes. Et Par Uger fortsattes disse Stevner møder. Jeg plukkede af Haugens skjønneste Blomster, og kastede dem over til hende; hun sendte mig dem tilbage i Krandsen. „Kom over til mig!“ sagde hun en Dag. „Jeg maa ikke,“ svarte jeg; „men kom Du til mig!“ „Jeg kan ikke,“ sagde hun, „Grøvten er altfor bred.“ Jeg banede mig en Vej under Hækken, og saae at hun havde Ret. Fivad var her at gjøre? Jeg grundede forgjæves den hele Dag – om Natten udfandt jeg det: en Fjæl maatte lægges over Grøvten. I Gartnerhuset fandt jeg een, slæbte den hen til Stedet, og fik den med *Annettes* Hjælp lagt over det Vand, som adskilte os. Jeg traadte ud, rakte hende Haanden, og snart stod hun hos mig inde i Haugen. Hvilken Glæde! op ad een Gang og ned ad en anden, fra Løvhytte til Løvhytte, fra Blomst til Blomst! Med Skjørtet fuld satte hun sig paa en Græsbank, og bandt – jeg plukkede